

פרקליט ויינרוט
חדמה

מתמחה רובנקו
חקירה

חוקר פרדמן
חלונה

יהלומים, ולהחזיר לבנק את האשראי שקיבל.
בתצהיר שהגיש אליהו מרכוס (ראה גלופה) נאמר כך:
"אני זוכר שהתבקשתי על-ידי הבנק ללכת בתאריך האמור (12.12.80) למישרדו של מר זיגמן בקומה העשירית בר בניין הישן של בורסת היהלומים, ושם להעריך יהלומים מלוטשים בערך של 125 אלף דולר ולהחתיים אותו על טופסי הפקדה והוצאה של היהלומים המוערכים וכן שטר הנאמנות המתייחס ליהלומים המוערכים."

"כשהגעתי למישרדו של מר זיגמן, הוא הצביע על כמה חבילות של יהלומים, אולי כ-100. הוא אמר לי שאבחר חבילות שערך יגיע לפי דעתי לערך של 125,000 דולר, כמבוקש על-ידי הבנק. בחרתי כמה חבילות, שמיספרן אינו נזכר לי. צירפתי את הקראטים הכי טובים על גבי החבילות והגעתי למיסקל של 251 (קראט) ככתוב על הטפסים הרשמיים. לא שקלתי חבילות, לא בנפרד ולא במיסקל כללי. החבילות, כולל תוכי נזמקורי, נשארו אצל מר זיגמן. לא רשמתי על טופס ההערכה שיש חבילה בנפרד מכל החבילות שאת תוכנן העררכתי, כי לא היה נהוג לעשות כן. הוראת הבנק היתה לבדוק שהנאמנות נעשה תה כנגד הערך שהלקוח התחייב לבנק. על כל מעטפה של יהלומים שאני הערכתי היתה הערכה נפרדת."

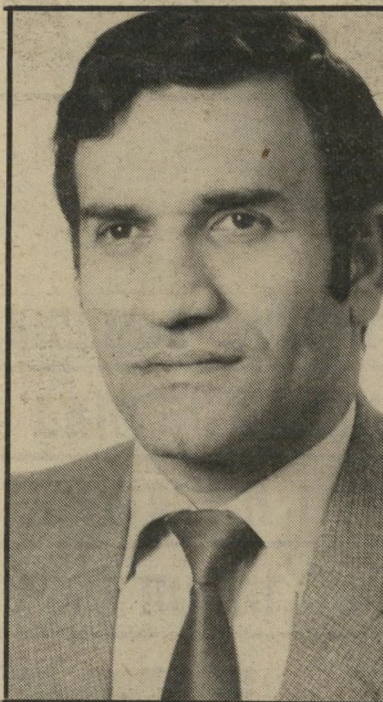
פארכה

בלשון המעטה

אם אומר מרכוס אמת, נערכה כאן הצגה גרידא של נאמנות. למעשה, מה שאירע הוא זה: זיגמן רצה הלוואה של 100 אלף דולר. הבנק הסכים לתת לו את ההלוואה, אך על פי הוראות

מבוטחים מפני אי-פרעון חובות שמקורו בקשיים מיסוהיים רגילים, או קשיים שמקורם במשבר בענף היהלומים. כלומר: על פי גירסה זאת היו הבניקים הישראליים חייבים להגיש תלונות פליליות נגד היהלומנים הישראליים, אם הם רצו לקבל את דמי הביטוח מלוידי. אך עד מהרה התברר כי חברות הביטוח הבריטיות אינן תמימות-לכת. הן שכרו את שירותיו של הפרקליט התל-אביבי מיכאל פוקס, ואת שירותיה של אחת מפירמות הפרקליטים הגדולות בי לונדון, קלייד ושות'.

החוקרים שפעלו בישראל מטעם קלייד ושות' הגישו ללוידיס דו"ח מפורט בן 22 עמודים כתובים במכונת כתיבה. ויינרוט מיהר לצרף מיסמך זה לכתבה-הגנה שהגיש בשם זיגמן נגד תביעת הבנק הבינלאומי הראשון. המיסמך המדהים של קלייד ושות' מ-

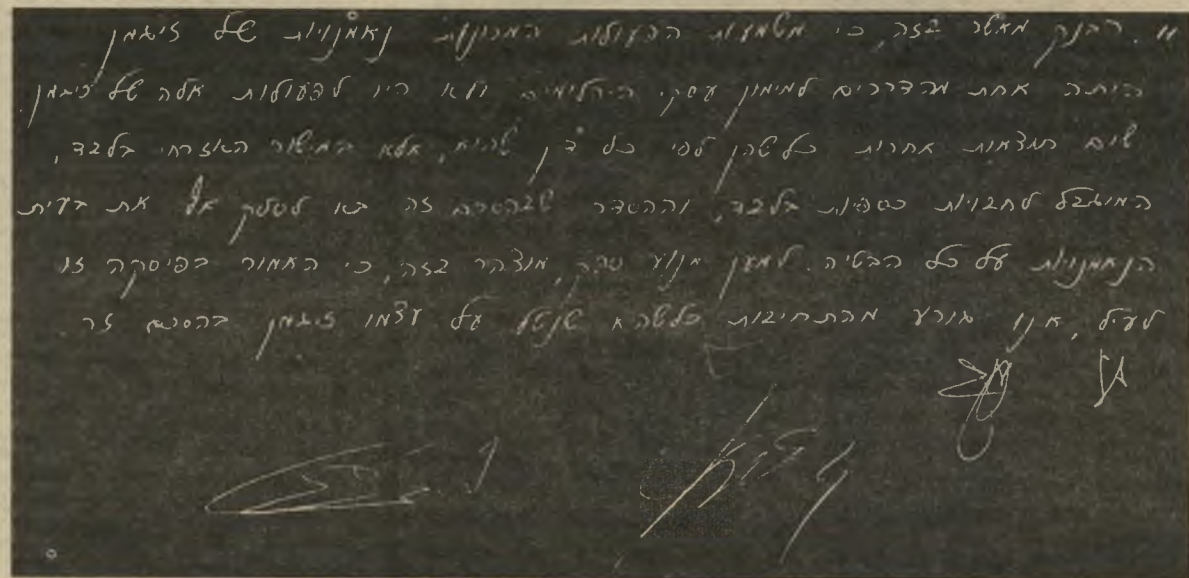

בנקאי בינו
תביעה מהביטוח

היר על טיב ההערכות שלו. כותבים הבריטים:
"מר וקטל ביקר במישרדו של זיגמן. זיגמן שם ערימות של יהלומים מלוטשים. מהם התבקש וקטל לבחור יהלומים לכיסוי סכום של 500,000 דולר. הוא

Descriptions and valuations were almost uniformly inadequate, at best, at worst a farce, to be charitable. A carat weight would be given in round figures - diamonds are weighed to the 100th of a carat, so there is no chance of any identification of diamonds, or, indeed, of an envelope of diamonds. Values were generally cursorily undertaken, at best. Round numbers were adopted to align the TR with the level of credit for the particular customer. As

המפקנה של חוקרי ה"גוידרס"
פארכה

המיפמך שעניו התמו נציגי בנק המיזרחי המאוחד
נאמנות כשיטה

בחר ערימה מסויימת, אשר זיגמן אמר לו שהיא מכילה יהלומים מלוטשים במיסקל קל של יותר מ-1000 קראט. הוא בחן את איכותם, והגיע למסקנה שהם שווים 500 דולר לקראט. לא הוא ולא מר זיגמן שקלו את היהלומים שנשארו אצל זיגמן אחרי שהותחם על ההפקדה וטופסי ההוצאה... הסכום העגול של 500 דולר לקראט נראה גמיש, אם להתבטא בניבוינות ובלשון המעטה."
אם השיא גמיע כאשר מתארים החוקר רים הבריטיים הפקדה של ציק דחוי, כאילו היה חבילה של יהלומים המופי

בנקישראל היה חייב לקבל מויגמן יהלומים שערךם הוא 125 אלף דולר, ככדי סויה להלוואה. זיגמן לא לבוא לבנק. הוא היה לקוח חשוב, הבנק שיגר את המעריך מטעמו למישרדו של זיגמן. המעריך נטל משולחנו של זיגמן כמה חבילות של יהלומים, לא פתח את החבילות כדי להעריך את שווי החבילות. שבתוכן, ואפילו לא שקל את החבילות. הוא פשוט העתיק מיספרים שהיו רשומים על גבי החבילות, השאיר את כל היהלומים אצל זיגמן בנאמנות, ואישר לו את ההלוואה.

אשר, למעשה, אחת לאחת את טענור תיהם של זיגמן ופרקליטו בדבר שיטת הפעולה של הנאמנות, ואף מוסיף טענות חמורות ביותר, כגון הפקדה כנאימות של ציקים דחויים.
במיסמך מתוארת שיטת העבודה של אחד המעריכים, אליהו מרכוס. שפעל לי מען הבנק הבינלאומי הראשון. עבודתו של המעריך היתה, לכאורה, לבדוק את הערך המדוייק של היהלומים שאותם היה זיגמן אמור להפקיד בבנק, כדי ליקבל אשראי, ואחר-כך לקבל אותם בנאמנות מהבנק, כדי שיוכל לסחור ב-

קדים בנאמנות. וכך הם כותבים:
"בסוף אנו מגיעים לתופעה המשעשעת של הוצאת שטר-נאמנות כנגד צ'ק דחוי. בשני מקרים מצאו החוקרים שלנו הוכחה ישירה שהתביעות על שיטרי הנאימנות שולמו חלקם או במלואם על-ידי ציקים דחויים שנתקבלו כאשר שיטרי הנאמנות הוצאו."

הבריטים מסכמים את מימצאיהם החרימורים במילים עדינות יחסית (ראה גלופה): "תיאורים והערכות (של יהלומים) הופקדו בנאמנות) היו בלתי מהימנים כמעט לאורך כל הדרך במקרה הטוב, ובמקרה הגרוע הם היו פארכה, אם לשתמש בלשון המעטה."
דובר הבנק הבינלאומי הראשון, שנגדו הוגשה התלונה במישרדו, ביקש לא ליתתייחס לפרטים השונים המופיעים בחקירתם של אנשי לוידיס. "אין שום טעם ועניין להתייחס לכל הפרטים, משום שבעיקרם הם בבחינת כתבי-ספר או היגנה כנגד הבקשה של הבנק להכריז על זיגמן פושט-רגל."

דובר הבנק גם אמר שאם סבור זיגמן שהוא חף מעוון, עליו לבוא לישראל ולהעמיד את טענותיו במבחן, אך "במקום זה הוא מעלה באמצעות התצהיר שלו טענות פרוצדורליות בלבד."
הדבר הקובע - לדיברי דוברו של הבנק הבינלאומי הראשון - באשר ליימיסמך של לוידיס, הוא שהבנק וחברות הביטוח של לוידיס הגיעו ביניהם לפשרה שהיא לשיעור רצונו של הבנק, באשר לסכומים של דמי-ביטוח שתשלם לוידיס בחוגי היהלומנים טוענים שלמרות מימצאיהם, מוכנים אנשי לוידיס לבוא לפשרה עם הבנקים הישראליים שהם לקוחות חשובים שלהם, אך הפשרה היא על סכום מים נמוכים, שאינם כוללים יותר ממה ששילמו היהלומנים כפרמיות על הביטוח ללוידיס במשך שנים. אנשי הבנק הבינלאומי ואנשי לוידיס אינם מוכנים לומר מהו שיעור התשלום ויל לוידיס, לעומת התביעה המקורית של הבנקים. דובר בנק ישראל, ישראל איברא, אמר להעולם הזה שהוא אינו יכול להגיב על המיסמך של לוידיס, משום שהמיסמך לא הגיע לידיו.
שלמה פרנקל